N°. 97. 1840.

VLISSINGSCHE COURANT.

Donderdag 13 Augustus.

De Uitgave dezer Courant geschiedt des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags. De prijs van het Abonnement, voor drie maanden, is ƒ 2,25, en franco per post ƒ 2,50. De Advertentien behooren op ongezegeld papier te worden ingeleverd. Dezelve worden gerekend tegen 10 ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs, van 1 tot 6 regels, is ƒ 1,25, en voor iederen regel daarboven 20 ct.; behalve het, voor elke Advertentie, aan het Rijk verschuldigde Zegelregt van 35 ct. Brieven enz., franco.

Nog bestaande leemten en gebreken in de grondwet, en de aanhangige ontwerpen tot wijziging derzelve.

(*Zie N°. 92, 93 en 94.*)

14°. Het regt van *gratie*, bij onze grondwet aan den Koning in zeer algemeene bewoordingen toegekend, en naar het schijnt wel eens in dien uitgebreiden opgevat, dat hetzelve ook het regt van *abolitie*, dat van opheffing van alle wettelijke gevolgen van het misdrijf, en dus ook *voorkoming van de uitspraak des regters*, in zich besluit, – heeft hier te lande tot vele bedenkingen aanleiding gegeven.

Men behoeft, bij zulk eene opvatting, het *nu* bestaande slechts te behouden, om met name ook het toegegevene op het stuk der *Ministeriële verantwoordelykheid* te maken tot woorden zonder eenige beteekenis.

Heeft een Minister de grondwet geschonden, en ontvangt bij *abolitie*, dan is hij daarmede van alles af; en de Staten-Generaal en de Hooge Raad mogen zeggen en doen wat zij willen, de Minister zal blijven buiten geregtelijke vervolging, buiten *schuldig-verklaring* aan zijn misdrijf.

Onvermijdelijk is het dus, *art.* 67 zoodanig te wijzigen, dat maar alleen het regt behouden blijft tot *geheele of gedeeltelyke kwytschelding van straffen, by regterlyk vonnis opgelegd*, na ingenomen advies van den Hoogen Raad.

15°. Ook het regt van *dispensatie*, zoo als het tot dusver is uitgeoefend, maakt dringend eenige beperking noodzakelijk.

Wij kunnen ons volkomen vereenigen met de extensie, voor *art.* 68, in eene der Sectien voorgesteld:

» *De Koning verleent dispensatie in de gevallen,* » *by de wet bepaald.*"

» *De overige dispensatien, niet by de wet voor-* » *zien, blyven aan de wetgevende magt.*"

16°. Er kunnen tusschen een of meerdere Provincien gewigtige geschillen ontstaan. In die gevallen, waarin het den Koning niet gelukt, dezelve in der minne bij te leggen, schijnt te moeten worden aangenomen, dat men zich beiderzijds van zijn goed regt evenzeer overtuigd houdt. De beslissing nu, alleenlijk door den Koning genomen, moet uit den aard der zaak iets hards, iets willekeurigs schijnen te hebben, voor die Provincie, welke in het ongelijk gesteld wordt.

Zou de nadeelige indruk, hierdoor kunnende worden te weeg gebragt, niet grootendeels worden voorgekomen, wanneer de Koning besliste, ingevolge, of althans na inwinning van het advijs van den Hoogen Raad?

En zou het voor dit geval niet doelmatig zijn, achter *art.* 69 nog te voegen: » *na ingenomen advys van den Hoogen Raad?*"

17°. De *zevende* Afdeeling van het *tweede* Hoofdstuk zouden wij wenschen, voor zoover die althans den *Raad van State* betreft, geheel te zien vervallen.

Het opschrift zouden wij wenschen te zien veranderd als volgt:

Van de *Ministeriële Departementen en de ambtenaren van het Ryk.*

Met opzigt tot de verantwoordelijkheid van de Hoofden der *eerste*, hebben wij reeds ons gevoelen gezegd. (in ons N°. 92.)

Omtrent de benoeming der *laatste*, zouden wij eene bepaling hoogst wenschelijk achten, houdende, dat bij derzelver benoeming, inzonderheid zal worden gelet:

a. op door hen gegevene bewijzen van *bekwaamheid* voor den te vervullen post.

b. op door hen zelven aan den lande bereids *bewezene diensten*, en het getal hunner *dienstjaren*.

c. op daarbij betoonden *yver* en *gezette werkzaamheid*, bij zedelijkheid van gedrag.

d. op huisselijke omstandigheden, voor zoover de aanspraken der Candidaten voor den post gelijk staan.

Het kan niet ontkend worden, dat een der voorname gronden van klagten tegen de handelingen der regering, ja menige smartelijke grief zelfs, gelegen is in het begeven van posten en bedieningen aan personen, welke daarop, ook in het oog van het algemeen, niet kunnen gerekend worden aanspraak te hebben; hetzij, dat het hun aan bekwaamheid voor den post ontbreekt, hetzij dat zij nog niets voor den lande verrigt hebben, om hun op den post aanspraak te kunnen geven; hetzij, dat zij dien slechts verlangen om de eer en het aanzien er aan verbonden, en dien niet behoeven te wenschen, als middel van bestaan.

Wanneer dan dergelijke personen, doorgaans van rijken en aanzienlijken huize, benoemd worden, met voorbijgaan van anderen, die reeds jaren in dienst van den lande sloofden en zwoegden, welke zich daardoor kennis, bekwaamheid, en de gewoonte van werken hadden eigen gemaakt, en welker huisselijke omstandigheden overigens hen reeds jaren lang reikhalzend naar eenige bevordering hadden doen uitzien; – waarlijk dan schokt en grieft zulk eene handelwijs en vindt bij alle weldenkenden, die het vernemen, afkeuring.

Ter bevordering dan, voorzeker, van gevoelens van eerbied voor de handelingen der regering ook op *dit* punt, en om deze steeds het aanzien te doen erlangen van gelijke goedwilligheid jegens verdienstelijke en nuttige menschen van *allen* stand, maar ook, *ten anderen*, in het waarachtige belang van het ordelijke bestuur des lands en het welzijn der maatschappij hetwelk geene opeenhooping van rijkdom, inkomsten en welvaart bij slechts *enkelen*, maar het verspreiden zooveel mogelijk van *algemeene* welvaart en bestaanmiddelen vordert; –– komt het ons noodig en doelmatig voor, eenige grondwettelijke bepalingen op dit stuk vast te stellen.

Bezitten de rijken en aanzienlijken, in den regel, meer middelen, om zich *bekwaamheden* te verschaffen, dat zij zich die dan *werkelyk* verschaffen, en er *bewyzen* van geven, en wanneer zij *dan* in aanmerking komen, zal er niets te zeggen zijn, vooral wanneer zij het der moeite zullen hebben waardig gekeurd, alvorens aanspraak te maken op posten, *diensten aan den lande te bewyzen*, en door *yver* en *werkzaamheid* zich daartoe geschikt te toonen.

18°. Door enkele sectien is van eene vermindering gesproken der som van ƒ 2500 — voor *verblyfkosten* aan de leden der Tweede Kamer bij *art.* 86 toegelegd.

Wij gelooven, dat er drie redenen voor pleiten, ook aan het te dezen gedane voorstel, om die verblijfkosten namelijk tot ƒ 2000 te verminderen, gevolg te geven; als:

1°. de noodzakelijkheid tot eene algemeene bezuiniging in onze staatshuishouding.

2°. de meerdere kracht, welke de Tweede Kamer, door zelve vermindering op het inkomen harer leden te verlangen, en alzoo het goede voorbeeld te geven, — verkrijgen zal, en de spoorslag dien zulks haar schijnt te moeten geven, om ook *elders* naar vermindering van te hooge jaarwedden te streven.

3°. de vermindering van het gevaar, dat deze betrekking, om het inkomen er aan verbonden, zal worden begeerd en gezocht; en dat men het ontzien zal, eenen ongeschikten vertegenwoordiger door eenen geschikten te vervangen, wegens het belangrijk verlies daardoor, ook in zijn geldelijk belang, te ondergaan.

Bij het toenemende gemak en de mindere kostbaarheid der communicatien, schijnt ook het nu bestaande tarief voor REISKOSTEN, zoo wij meenen à ƒ 3,15 per uur, voor eenige belangrijke vermindering vatbaar te zijn.

19°. Er is zeer dikwijks, en naar ons oordeel met grond, geklaagd, over het gemis eener bepaling, welke de Ministers verpligt, om, daartoe uitgenoodigd wordende, in de vergadering der Staten-Generaal te verschijnen tot het geven der benoodigde inlichtingen.

Wanneer wij het gevolg van dat gemis alleen beschouwen met betrekking tot het regt van petitie, dan moet dit reeds zeer gewigtig voorkomen.

Wat baat toch eigenlijk, wel beschouwd, het uitbrengen van rapport over eene petitie en het vervolgens nederleggen van een en ander ter Griffie? Immers weinig meer dan niets?

Kon men, bij eene gegronde klagt, bij eene gewigtige bedenking of een doelmatig voorstel, of bij verzuim van eenen Minister om eenige beschikking te nemen of eenig antwoord te geven, op met bescheidenheid aan denzelven gerigte verzoeken door Ingezetenen, den Minister of Hoofd- ambtenaar, wien het aanging, uitnoodigen, deswege aan de Kamer inlichtingen te komen geven, — dan zou men mogen aannemen, dat hierdoor het regt van petitie veel meer beteekenis zou erlangen, en de Ministers veel meer op hunne hoede zouden zijn, om geene oorzaak te geven tot gegronde klagten bij de Staten-Generaal.

Wij gelooven dus, dat het heilzaam zoude zijn, in *art.* 91 1° alinea, achter de woorden *beide Kamers* te voegen; » Daartoe, ten gevolge van het » verlangen van den Voorzitter van eene dier Ka- » mers, of van 1/10 gedeelte der Leden, uitgenoo- » digd wordende, verschijnen zij in die Kamers tot » het geven van de verlangde inlichtingen, of tot » het mededeelen der bezwaren, welke, met opzigt » tot de zekerheid of het belang des rijks, zich » daartegen mogten opdoen."

20°. In de onderstelling, dat het verkiezingsstelsel de zoo hoog noodige verbetering onderging, zouden wij tegen het lidmaatschap der Staten-Generaal, door Ministers te bekleeden, geen zeer overwegend bezwaar zien, wanneer slechts de bepaling in de grondwet werd opgenomen, – door ons reeds vroeger voorgesteld, –– dat, bij de aanvaarding van eenigen post door de kroon begeven, het lidmaatschap voor de SS. GG. komt te vervallen, behoudens de bevoegdheid om herkozen te worden.

21°. Art. 102 zegt, dat de besluiten der Staten-Generaal bij volstrekte meerderheid van stemmen worden opgemaakt, maar zegt niet, wat er gebeuren zal, wanneer de stemmen staken.

Er is voorgesteld, om dan het ontwerp of voorstel als vervallen te beschouwen.

Maar wordt hierdoor geen onregt gedaan aan het gevoelen dergenen, welke hebben vóórgestemd? Moet aan *hunne* stem en *hun* gevoelen niet even veel kracht en gewigt worden gehecht, als aan die der tegen-stemmers?

Zou het niet beter zijn, te bepalen, dat in dit geval, na eene tusschenruimte van 2 of 3 dagen, eene herstemming moet plaats hebben, doch alsdan *by ballottage?*

Het *laatste*, opdat niemand den schijn van inconsequentie zou behoeven te vreezen; en het *eerste*, opdat elk der leden dan nog eens rijpelijk de gronden voor zijne stem zou kunnen overwegen.

Staakten dan de stemmen op nieuw, ware het dan niet maar best, het lot van het ontwerp van het besluit der Eerste Kamer te laten afhangen?

Nam deze het voorstel aan, dan had inderdaad toch de meerderheid van hen, die volgens art. 77 het geheele Nederlandsche volk vertegenwoordigen, zich vóór hetzelve verklaard.

22°. De grondwet zegt alleen, dat de *Tweede* Kamer hare zittingen in het openbaar houdt. Waarom mag de natie niet weten, welke gronden de Leden der *Eerste* Kamer voor het uitbrengen hunner stem hebben? Wij zien er niet eene afdoende reden voor; maar integendeel in de openbaarheid eenen grond voor meerder vertrouwen, door de natie in

dat ligchaam te stellen, indien men hetzelve toch moeten belast blijven, hetgeen wij in geenen deele hopen, dan in zoover als daartegen regtstreeksche verkiezingen aan de natie, werden ingewilligd.

In art. 108 zou dus in plaats van *Tweede Kamer* dienen gelezen te worden *beide Kamers;* en in plaats van *De Kamer raadpleegt*, *Elke Kamer raadpleegt.*

Overigens, opdat niet door den tijd misbruik zou worden gemaakt van de bevoegdheid tot raadpleging met geslotene deuren, achten wij zeer dienstig het in de afdeelingen gedane voorstel om in dit art. de bepaling op te nemen, dat in de geslotene zitting bij meerderheid van stemmen zal worden uitgemaakt, of die zitting al dan niet voortgang zal hebben.

23°. Het regt van amendementen, voor te stellen in aan de beide Kamers voorgedragene ontwerpen, is bij onze grondwet niet uitgedrukt of erkend.

Werd de wijze van werken aangenomen, in de brochure: *Wat kan de dubbele Kamer doen?* en ook nu reeds door eene viertal buitengewone leden, in dien geest, aan de dubbele Kamer voorgesteld; moesten de amendementen der *byzondere leden* worden voorgesteld vóór het onderzoek der ontwerpen zelve in de sectien, om met deze gezamenlijk te kunnen worden onderzocht; hing het van de Commissie der Sectie-Presidenten af, om, naar gelang van den bijval, welken die amendementen in de Sectien ondervonden hadden, deze in haar centraal rapport al dan niet op te nemen, en voor te stellen, zoomede om daarin al dan niet op te nemen zoodanige amendementen, als bij de beraadslagingen in de Sectien nog door eene meerderheid van een of meer dier Sectien waren dienstig geoordeeld; onder gehoudenheid echter tot de opneming wanneer het grootste getal der Sectien bij meerderheid, die nuttig had geoordeeld; bezat eindelijk de centrale commissie de bevoegdheid om, bij haar verslag, amendementen voor te stellen, die *zy zelve*, na het afgeloopen onderzoek, dienstig oordeelde, dan kon dit een en ander veel nuts te weeg brengen, zonder het ongerief en het oponthoud mede te brengen, welke elders ondervonden worden, waar amendementen worden voorgesteld, wanneer de ontwerpen reeds in algemeene beraadslaging zijn. (*)

Voor dat geval, zouden wij ons dan ook volkomen kunnen vereenigen met het door eene der sectien gedane voorstel, om in art. 109 achter het woord *voorstel* te voegen:

» Zoo als het is gedaan of zoo als het, ten gevolge » der deliberatien van de Afdeelingen, is gewijzigd."

De art. 110–112 zouden dan hiermede moeten worden in verband gebragt.

24°. Dat een ontwerp, door de drie takken van wetgevende magt aangenomen zijnde, daardoor tot *wet* is geworden, betwijfelt niemand.

Die wet is echter voor niemand verbindende, dan na de afkondiging.

Bestaat er nu geene verpligting of geene tijdsbepaling voor de afkondiging, dan hangt het van de uitvoerende magt af, of die wet ooit zal in werking komen.

Dit maakt het dan ook, onzes inziens, volstrekt noodzakelijk, bij *art.* 120 eenen tijd (b. v. *eene maand*) te bepalen, binnen welken de afkondiging der wetten zal behooren plaats te vinden.

De wijzigingen van art. 121–128, in het rivisie-ontwerp, (Staatsblad N°. 35) komen ons als zeer aanmerkelijke verbeteringen voor.

Omtrent de zamenstelling der Provinciale Staten en hunne attributen, als kiezers, (art. 129–136,) hebben wij in onze N°s. 92 en 93 breedvoerig ons gevoelen gezegd. Wij zijn dus zoo vrij, daar naar te verwijzen.

25°. Art. 137 heeft reeds menigmalen stof tot gegronde aanmerkingen en klagten gegeven, in zoover als de Commissarissen des Konings, mede hunne stem uitbrengen voor de verkiezing der Staten-Generaal.

Ter voorkoming van alle bezwaar te dien aanzien voor het vervolg, zou achter de woorden *te benoemen* dienen gesteld te worden. *Zy hebben geene stem in eerstgenoemde, voor zooveel betreft de verkiezingen der leden voor de Staten-Generaal.*

26°. Waarom moeten overigens de Gouverneurs niet tevens getrouwheid aan de *wetten* zweren? Zij zijn immers in vele gevallen verpligt, daaraan uitvoering te geven, of voor de uitvoering te waken, of op die uitvoering invloed uit te oefenen?

Achter het woord *grondwet*, zouden wij dus noodig oordeelen te voegen, *en de wetten.*

(*) Zie omtrent het voorstel der 4 Leden afzonderlijk ons artikel.

27. In de Afdeelingen is het verlangen uitgedrukt, dat de zittingen der Provinciale Staten in het openbaar zullen worden gehouden, en dat zulks bij art. 139 der grondwet zal worden uitgedrukt.

Waarom, moet men vragen, indien de algemeene rijksaangelegenheden tot een onderwerp van openbare discussie moeten gemaakt worden, waarom ook niet de Provinciale belangen? Kan het met opzigt tot *deze* voor de Ingezetenen niet van gewigt gerekend worden, welke gronden tot deze of die Provinciale verordening, tot de vaststelling van dit of dat reglement, tot de vordering van deze of die Provinciale belasting geleid hebben?

Moet men maar dragen en zich onderwerpen, zonder te weten waarom, of ten gevolge waarvan?

Maar wat meer is, kan het onverschillig geacht worden, dat zij die de Provinciale Staten verkiezen, schier ten eenemale onkundig blijven van de wijze op welke deze hunne gecommitteerden hunne taak vervullen? Of zij al dan niet, ten gevolge hunner aan den dag gelegde bekwaamheden, van hunnen ijver voor, en getrouwe behartiging van de belangen der Provincie, bij hunne aftreding, verdienen te worden herkozen; in één woord of zij al dan niet nullen zijn, vóór het cijfer van den Voorzitter geplaatst?

Oordeelen de grondwetgevers *dit* onverschillig, dan moeten zij het ook onverschillig achten, op welke wijze de eenmaal gekozene mannen de belangen der Provincien voorstaan; dan stellen zij al hun vertrouwen op den Voorzitter en den Griffier, en dan kunnen zij ook in ernst geen Collegie van Provinciale Staten volstrekt noodzakelijk achten.

Oordeelen zij het *niet* onverschillig, dat dan de grondwet voortaan de openbaarheid der zittingen van de Provinciale Staten bepale; en het zal dan kunnen blijken, op welke wijze ieder zijnen pligt vervult; de verdiensten en ijver zullen dan zoowel kunnen gewaardeerd worden, als de onkunde en de laauwheid.

Art. 164 verzekert, onzes erachtens, niet genoegzaam het regt van eigendom.

Vooreerst omdat wij nog altijd blijven ontbreken eene goede, billijke wet op de onteigeningen ten algemeenen nutte.

Ten anderen omdat de grondwet hier onbepaald laat, *wanneer* de schadeloosstelling voor het onteigende zal worden gegeven.

In een en ander kon, worden voorzien, door bij een additioneel art. der grondwet een tijdperk te bepalen, binnen hetwelk een ontwerp van wet, op deze materie zal moeten worden voorgedragen; [*iets hetwelk ook ten aanzien van een aantal andere wetten, eventueel uit de wyziging der grondwet zullende moeten voortvloeyen, van de allerdringendste noodzakelykheid zyn zal, en waarop wy dan ook hopen, dat de aandacht der dubbele Kamer zich wel byzonder zal vestigen*;] — en door wijders aan het eind van art. 164 de woorden te laten volgen: *» des geoorderd, vóór de ontzetting » uit te keeren."*

De beslissing, of de kennisneming aan eene zaak al dan niet behoort tot de attributen der regterlijke magt, schijnt uit den aard der zaak, noch enkel door de administratieve, noch enkel door de regterlijke magt te kunnen geschieden. Beide kunnen in menig geval beschouwd worden als partijen, tegen over elkander staande in eenen strijd voor de handhaving van attributen.

De taak der beslissing zou dus eigenlijk behooren tot de wetgevende magt. Maar deze, bij het ontstaan van elk conflict bijeen te roepen, of de zaken onafgedaan te laten tot hare zamenkomst, dit ware omslagtig of ondoelmatig.

Aan den Koning zou dus de beslissing, naar 't schijnt, noodzakelijk dienen te verblijven.

Als waarborg echter tegen verkeerde beslissingen, zou art. 165 met het volgende kunnen worden aangevuld.

» De wet stelt de regelen vast, bij het ontstaan » van geschillen ter zake van de bevoegdheid der » administratieve en regterlijke magt, in acht te » nemen."

» De genoemde geschillen worden volgens die regelen door den Koning beslist, na het advijs van » den Hoogen Raad te hebben ingewonnen."

[Dit laatste kan in zekeren zin beschouwd worden, als werd partij in haar belang gehoord.]

» De Koninklijke beslissingen, vergezeld van de » advijsen van den Hoogen Raad, worden aan de » Staten-Generaal in derzelver eerste bijeenkomst » overgelegd."

Is er, in strijd met het advijs van den Hoogen Raad gehandeld, en daar door, naar het oordeel der SS. GG. onregt gepleegd, dan moge de Minister zich verantwoorden, die de beslissingen heeft gecontrasigneerd. (*Het vervolg hierna.*) X.

Het voorstel van de Heeren THORBECKE, RAU, GROEN VAN PRINSTERER *en* DE KEMPENAER.

Wordt er verkregen, wat Nederland in dezen tijd zoo allerdringendst behoeft, — dat onze grondwet zoodanig wordt verbeterd, dat zij eene nationale kracht vormt, — dan prijken eens deze namen aan het hoofd eener schoone bladzijde onzer vaderlandsche geschiedenis; en boven deze zal dan tevens uitblinken de naam van Hem, wiens vermogende en welwillende medewerking, of wil men eene andere uitdrukking, wiens wijze toegevendheid van zooveel gewigt zou zijn geweest, om tot die uitkomst te geraken.

Het voorstel der genoemde Heeren is *ons* voortreffelijk voorgekomen. Dit was ons echter ten eenenmale onvoldoende, om te durven hopen. Wij vroegen: wat zullen de meeste leden der dubbele Kamer er van zeggen?

Zal hunne eigenliefde gedoogen, dat hunne gewigtigé werkzaamheden in de sectien, — want deze kunnen inderdaad daar het gewigtigste zijn, — voor *hen* inzonderheid, aan welke de gaze voor het parlementaire gedeelte hunner taak niet in bijzondere mate geschonken is, — zal die eigenliefde gedoogen, dat hun werk, in een mondeling rapport van den Voorzitter overgegoten, — voor den Koning en de natie verborgen blijvende, — zich oplost in een algemeen verslag der centrale sectie, waar geene namen genoemd, geene nota's welligt aangehaald worden; ja waarin welligt het door sommigen uitgebragt gevoelen lijnregt weersproken of bestreden wordt, of iets voorgesteld wat zij niet verlangd hadden?

Ons kwam het voor, dat dit wat al te veel gevergd zou zijn.

Waarom de Processen-Verbaal, de nota's niet in wezen gelaten? vroegen wij: — niet om in al derzelver details aan de regering te worden medegedeeld, zoo als vroeger, maar om tot deugdelijke, onvervalschte bouwstoffen te kunnen dienen voor het algemeene verslag der centrale sectie?

Zeker zou het voor deze een veel zekerder wegwijzer zijn, met opzigt tot de in de sectien uitgebragte gevoelens, dan de mondelinge verslagen der Voorzitters, in de centrale sectie uitgebragt. De gevoelens der bijzondere leden worden daardoor minder in de schaduw gesteld. Zij zijn zeker, dat niet maar alleen de Voorzitter hunner sectie beoordeelt, of hun gevoelen eenige waarde heeft, en verdient in aanmerking te komen, maar dat de gezamenlijke Voorzitters daar over oordeelen.

Na overweging dier Processen-Verbaal, make nu de Centrale Sectie veilig een verslag op, — verzamele de meerderheid der gevoelens, en drukke die uit; — beoordeele vrijelijk de ontwerpen, in den geest, door de meerderheid in de Sectien geopenbaard, — en stelle voor, wat zij, naar aanleiding van de gevoelens dier meerderheid, in gemoede meent te kunnen en te moeten voorstellen, om tot onderwerpen van openbare beraadslaging te moeten strekken.

Art. 109 der grondwet bevat de woorden, *» het » algemeen verslag, uit naam der onderscheidene » afdeelingen uitgebragt."* Het mag dus niet het individuëel gevoelen der voorzitters, niet dat van de meerderheid der Centrale Sectie, — het moet de geest van de *meerderheid* van al de Sectien zijn, die in het Centraal rapport en zijne conclusien doorstraalt en heerscht; en *die* geest zal beter en naauwkeuriger kunnen gekend worden uit de omstandige Processen-Verbaal, dan uit een bloot mondeling verslag van den voorzitter van elke Sectie.

Wat veel meer is, een centraal rapport, overeenkomstig *deze* regelen opgemaakt, zal oneindig meer vertrouwen inboezemen aan de natie, zal meer imposerend zijn voor de regering en de bijzondere leden der Tweede Kamer, in vergadering vereenigd, dan een rapport, opgemaakt enkel uit het mondeling verslag, aangevuld door de personele beoordeeling van de Voorzitters der Sectien, omdat in het *eerste* geval zelfs geen enkel persoonlijk gevoelen der leden heeft kunnen worden over het hoofd gezien, en in het *laatste* geval, het er steeds voor zal gehouden worden, dat hoofdzakelijk het persoonlijk gevoelen des Voorzitters in het centraal verslag praedomineert.

Wij weten het, dat de namen van de Voorzitters der Sectien veel vertrouwen inboezemen, en er mag worden aangenomen, dat hun geheugen sterk genoeg zou zijn, om wat van wezenlijk gewigt in hunne Sectien mogt worden aangemerkt of voorgedragen, zich niet te laten ontglippen.

» Maar," zal er van zekere zijde gezegd worden, » een juiste blik en een goed geheugen zijn nog niet » voldoende, er moet ook zekerheid bestaan van *goeden » wil*, om beiden te gebruiken; zoo ook dat niet » door den Voorzitter, ter zake zijner persoonlijke » overtuiging, iets als ligt en nietig en onwaardig » om in het centrale verslag voor te komen beschouwd » wordt, wat in het oog van bijzondere leden wezenlijke waarde heeft, en volgens *hun* oordeel in het

[...]ene verslag eene plaats behoorde te vinden."

Daar wij voor ons nu vreezen, dat deze of dergelijke redeneringen, ondersteund door de bedenking, dat, volgens het voorstel, de bijzondere leden met zeer vele argumenten en beschouwingen onbekend zullen blijven, in de Sectien waartoe zij niet behoorden, voorgedragen, welke anders geschikt zouden zijn geweest, veel licht over de zaken te verspreiden en hun het uitbrengen van hun gevoelen en stem in de vergadering gemakkelijk te maken; — daar wij vreezen, zeggen wij, dat dergelijke redeneringen door een goed deel leden der Kamer zouden kunnen worden gevoerd en het voorstel schipbreuk doen lijden, zouden wij wel gewenscht hebben, dat van de weglating der Processen-Verbaal niet gesproken ware, maar men zich bepaald had tot het voorstellen van die regelen, welke het centraal verslag kunnen doen behelzen, wat het behelzen moet, eene naar aanleiding van de meerderheid der in de Sectien geopenbaarde gevoelens, zelfstandige beoordeeling van de behoeften aan verbetering der grondwet in het algemeen, en van het al dan niet voldoende der aanhangige ontwerpen in het bijzonder, vergezeld van duidelijke voorstellen aangaande hetgeen de Centrale-Sectie, na naauwkeurige overweging van dat alles, in het belang des lands en der natie dienstig zou achten.

Wij willen hopen, dat wij ons vergist hebben en er geene gewigtige tegenkanting tegen het voorstel zal bestaan; doch mogt die wel bestaan, dan zouden wij er geen onoverkomelijk bezwaar in zien, dat de Processen-Verbaal der Sectien en de nota's in wezen bleven en aan de Centrale Sectie als bouwstoffen voor haar verslag moesten dienen; met vrijheid nogtans, om hetgeen niet door de meerderheid eener Sectie bleek gewild of beaamd te zijn, of ook hetgeen slechts door het kleinste getal der Sectien, bij meerderheid der leden, was noodig geacht, bij het opstellen van het verslag buiten aanmerking te laten, voor zoover het namelijk aan de Centrale Sectie niet van gewigt genoeg voorkwam, om daarin plaats te vinden. X.

PUBLICATIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD VLISSINGEN,

Gezien het besluit van Zijne Excellencie den Heere Staatsraad Gouverneur dezer Provincie dd. 22 Julij jl. Provinciaal blad No. 77, -- houdende mededeeling van de wet van den 6 Junij bevorens, (Staatsblad No. 17) omtrent den vrijdom van lasten ter zake van Landonteigeningen en Landverbeteringen. --

Brengen bij deze ter kennis van de Belanghebbenden.

Dat gezegde wet ter inzage is liggende van een ieder ter Griffie dezer Stad, en elk Belanghebbende mitsdien daaruit zoodanige inlichtingen kan bekomen als hij ter zake voorschreven mogt benoodigd hebben.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt, ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Stads-Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 7. Augustus 1840.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME,
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

Nieuwstijdingen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 7. Augustus. Te Berlijn verhaalt men, met betrekking tot het thans te Londen gesloten tractaat, dat de Russische Keizer eenigen tijd geleden verklaard zou hebben, dat, wanneer het niet mogelijk was tot eene eenparige schikking te komen, Rusland alleen de vereischte stappen zou doen om Turkije tegen *Mehemed*-Ali te beschermen.

FRANKRIJK.

BOULOGNE, den 6. Augustus. In den nacht van den 5 op den 6 is *Louis Bonaparte* op onze kusten, bij het dorp Wamereux, een groot uur beneorden onze stad, geland, met een aantal opper-officieren, die eenen talrijken staf vormden, en 40 à 50 soldaten, alle onder-officieren, aan hunne chakots no. 40 dragende, en welgewapend. Aan wal gekomen, heeft deze troep, met den Prins aan het hoofd, zich omstreeks ten vijf ure naar de stad begeven, en is er binnengedrongen, onder het geroep van te wapen, terwijl hij vervolgens onder het opsteken van eene driekleurige vlag en eenige adelaren de straten doortrok, overal geld strooijende en afdrukken van de navolgende proclamatie:

Soldaten! Frankrijk gehoorzaamt en het is bestemd om te gebieden. Gij zijt de bloem der bevolking, en men behandelt u als eene verachtelijke bende. Zij, die u regeren, willen den edelen stand van den soldaat vernederen. Met verontwaardiging hebt gij naar de adelaren van Arcole, Austerlitz en Jena omgezien. Welnu, deze adelaren zijn hier! ik breng ze u weder; herneem dezelve: met hen wachten u roem, eer, rijkdom, en, wat meer dan alles, zegt, de dankbaarheid en de achting uwer medeburgers.

Soldaten! tusschen u en mij bestaan twee onverbreekbare banden; wij koesteren denzelfden haat en dezelfde liefde; wij hebben hetzelfde belang en dezelfde vijanden.

Soldaten! de ontzaggelijke schim van Keizer *Napoleon* spreekt door mij tot u.

Te wapen soldaten! Leve Frankrijk!

Boulogne, den . . . . . 1840.

Aan de ingezetenen en de kustbewoners was mede eene proclamatie gerigt, waaruit hier eenige zinsneden volgen: — *Bewoners van het departement van den Pas de Calais en van Boulogne!* Gevolgd door een klein getal dapperen, betreed ik den Franschen grond. Vreest mijne stoutmoedigheid niet; ik ben gekomen, niet om het lot van Frankrijk bloot te stellen, maar om het te verzekeren. Zoowel buiten als binnen 's lands heb ik magtige vrienden, wier ondersteuning mij is toegezegd; het teeken is gegeven; binnen kort zal geheel Frankrijk, Parijs het eerst, als één eenig man opstaan. Vreest niet, bewoners van den Pas de Calais, dat uwe betrekkingen met uwe overzeesche naburen zullen worden afgebroken. De stoffelijke overblijfselen des Keizers en de Keizerlijke adelaar komen met geene andere gevoelens dan van liefde en van verzoening uit hunne balingschap terug.

Boulogne, stad door *Napoleon* zoo zeer bemind, gij zult de eerste schakel zijn van eene keten, die alle de beschaafde volken bereenigen zal; uw roem zal onvergankelijk zijn, en Frankrijk zal dankgebeden doen opgaan voor de grootmoedige mannen, die het eerst onze vlag van Austerlitz met hunnen bijval hebben begroet.

Bewoners van Boulogne, komt tot mij; stelt vertrouwen in de goddelijke zending, welke de martelaar van St. Helena mij heeft opgedragen. Van de spitse der kolom onzes grooten legers bewaakt u den schim des Keizers en juicht uwe pogingen toe!

Boulogne, *den* . . . . . 1840.

Beide die proclamatiën zijn geteekend door den Generaal *Montholon* en door den Kolonel *Parquin*.

Terwijl op het luide en aanhoudend geroep van te wapen! de burgers op de straat verschenen en aldaar met verwondering den troep gadesloegen, niet wetende, wat er van zoude worden, verzamelden zich dadelijk de leden van het stedelijk bewind bij den onder prefect, en het was daar, dat de maatregelen beraamd werden, om deze meer dwaze dan gevaarlijke onderneming te doen mislukken en hare aanleggers in handen te krijgen. Het 24e regement van linie en de nationale garde grepen de wapenen op.

Terwijl tot dat einde appel geslagen werd, was *Louis Bonaparte* met zijn gevolg naar de kazerne getrokken, alwaar bij eene aanspraak aan de soldaten rigtte, doch met geen ander gevolg, dan dat deze onverwijld hunnen bevelvoerenden Kapitein kennis gaven van hetgeen er omging. Deze Officier spoedig verschenen zijnde, en den Prins gehoord hebbende, die hem voorstellen deed, riep ten antwoord zijnen soldaten toe; het zijn intriganten, mijne vrienden, die Frankrijk in het verderf willen storten; het is niet den dag vóór eenen algemeenen oorlog, dat de Franschen elkander bestrijden moeten! Dit zeggende, greep hij *Louis Bonaparte* bij den kraag, die eene pistool trok en op den wakkeren Officier afschoot, zonder hem evenwel te raken.

Dus tegenstand ontmoetende, geen bijval vindende bij de bevolking, en ziende, dat het 24e regement met versnelden pas aanrukte, begon, onder de worsteling, die, ten gevolge van het gebeurde in de kazerne, plaats had, de troep zich te verspreiden; een gedeelte wilde zich onder de aangerukte nationale garde en linietroepen werpen, doch werd met geweerschoten ontvangen, zoodat 8 of 10 der gelukzoekers op de plaats gebleven zijn.

Nu poogde de Prins zich te redden en vlugtte met de zijnen ter stad uit, naar de kust, om zoo mogelijk de sloep te bereiken van de stoomboot *the City of Edimburgh*, die hem had aangebragt en in het gezigt lag.

Het gelukte den Prins de sloep te bereiken, doch de aandrang der zijnen was dermate onstuimig, dat zij omsloeg, terwijl tevens op dezelve gevuurd werd, waardoor ook op deze plaats eenigen der bende hun graf vonden.

De overigen poogden met den Prins al zwemmende nu de stoomboot te bereiken, doch alle de aanwezige barkassen en andere vaartuigen staken dadelijk in alle rigtingen van wal, met dat gevolg, dat schier alle de deelhebbers aan deze dwaze onderneming zijn gevangen geraakt. Terwijl dit plaats had, werd de stoomboot zelve van de haven geseind om er binnen te komen, met bedreiging, dat zij anders door de artillerie, die zich daartoe gereed maakte, in den grond zou worden geboord; eene bedreiging, die het gewenschte gevolg had.

De Prins deed ongehoorde pogingen om te ontsnappen; maar eene barkas der douanen kreeg hem eindelijk in hare magt. Hij was bleek, zeer vermoeid en ligt gekwetst; zoodat hij zich naauwelijks kon staande houden. Een officier van de nationale garde ondersteunde hem, aan wal gekomen, aan den eenen kant, aan den anderen kant deed dit een jongeling in officiers uniform, die geen oogenblik van zijne zijde geweken was. Hij werd gevolgd door verschillende andere Officieren, die alle aan zijnen persoon zeer gehecht scheuen te zijn, en hem ook zwemmende omringd hadden. Uit de menigte langs den weg ging slechts hier en daar de kreet van *Leve de Keizer!* op beantwoord met dien van *Leve de Koning!* Op de stoomboot vond men twee reiswagens, 10 paarden, en, naar men verneemt, 1,000 geweren. Deze morgen op zijnen togt naar de stad had hij al de paarden voor zich besproken. De stad is nu kalm, maar de ontroering is groot. Men weet niet, wat van het geval te moeten denken. Onder de gevangenen bevindt zich ook de Generaal *Montholon* met deszelfs zoon, de Generaal *Voisin*, die aan de zijde van den Prins gevaarlijk gekwetst is, en de Kolonels *Parquin* en *Montauban*.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 10 Augustus. In de zitting met gesloten deuren den 8 dezer door de Tweede Kamer gehouden, heeft de Commissie, belast met het opstellen van het adres, verslag van hare verrigtingen gedaan, en een ontwerp van adres aan de Kamer aangeboden, dat aan de Afdeelingen ter overweging is toegezonden. Verder verneemt men, dat in genoemde Zitting door vier buitengewone leden, de heeren *Thorbecke*, *Groen van Prinsterer*, *de Kempenaer* en *Rau*, een voorstel aan de Kamer is ingediend, strekkende, om in het bestaande reglement van de Kamer veranderingen te brengen.

UTRECHT, den 8. Augustus. De Heer ingenieur *Dietz* alhier heeft eene machine uitgevonden, om het Haarlemmer Meer uit te malen, welke uitvinding hij ter kennis van het gouvernement heeft gebragt. Dezelve bestaat in een apparaat of waterwerktuig, hetwelk door eene stoommachine met twee stoomketels in werking wordt gebragt. De machine wordt op een pont of plat vaartuig geplaatst, en, naar goedvinden, naar het voordeeligste punt van het meer gevoerd. Deze stoommachine heeft 30 paardenkracht, waardoor elken dag 100,000 kubiek ellen water wordt uitgemalen.

VLISSINGEN, den 12. Augustus. Het Departement van de Marine is door den Koning gemagtigd, om Zr. Ms. Brik *de Valk* te doen inrigten tot verpleging van zieken of verwonden, zoo van het wachtschip te Hellevoetsluis als van de overige schepen, welke zich aldaar op de reede mogten bevinden. Vervolgens is genoemd Departement gemagtigd om in het openbaar te doen verkoopen de Corvet *de Eendragt*, benevens de Brik *Daphné*, welke bodems voor de verdere dienst zijn ongeschikt bevonden.

-- In het *Handelsblad* van den 10 dezer leest men het volgende.

VLISSINGEN, den 7. Augustus. Op Zaturdag den 1. dezer is er onder de gemeente Hoofdplaat, 4e district dezer provincie, het lijk aangespoeld van een varensgezel, naar gissing oud 36 a 40 jaar; de trekken waren door den staat van ontbinding niet meer te onderscheiden, hebbende hij blonde of lichtbruine haren, gekleed met een blaauwe Vriesche pyëkker, blaauwe lakensche broek en zwart lakensch vest, roode Vriesche onderbroek, een waterlaars, -- zijnde de linker voet met eene witte wollen kous bekleed. Aan de middelste vinger van de regterhand een gouden ring, waarop de letters R. C. gegraveerd, gouden ringen in de ooren; in de broekzak bevond zich eene groene zijden beurs, waarin *tien gouden souvereinen*, *twee halve dito*, welke men bij de opmaking der verklaring als guinee heeft beschouwd, *zeventien zilveren Spaansche matten*, *een halve driegulden*, *een frank*, en *twee kleine onbekende muntstukjes*, door de zorg van het gemeente-bestuur is dit lijk, waarschijnlijk een slagtoffer der jongste stormen, ter aarde besteld en van een en ander aan de overheden kennis gegeven.

Mengelingen.

FRANKRIJKS ZEEMAGT.

Overeenkomstig de wet van 1837, moet de Fransche vloot in vredestijd uit 40 linieschepen, 50 fregatten en 220 kleinere vaartuigen bestaan. Van eerstgenoemde schepen is de helft in zeilvaardigen staat, van de overige zijn 22-24 in gereedheid. Behalve genoemde zeemagt bezit, de Fransche marine nog 59 stoombooten en 7 in aanbouw; eerstgenoemde hebben, te zamen genomen, 6050 paarden-kracht, laatstgenoemde 7 zullen er 1980 bekomen; derhalve in doorsnede 176 paarden-kracht voor elke boot. De meeste dezer booten kunnen ook als oorlogschepen gebruikt worden. Al deze vaartuigen vorderen eene bemanning van 70,000 matrozen, welke men echter met moeite voltallig kan maken, omdat de matrozen voor de koopvaardijschepen een getal van 27,000 man uitmaken.

Het aantal Engelsche liniescheepen en fregatten laat zich moeijelijk bepalen, omdat er vele oude, onbruikbare onder zijn. Over het algemeen gelooft men echter, dat het meerderdeel der bruikbare Engelsche oorlogschepen dat der Fransche niet veel zal overtreffen, wanneer men bij laatstgenoemde de reserve rekent, welke 13 linieschepen en 15 fregatten bedraagt. Engeland zal in 1841 niet minder dan 54 stoombooten met 15,428 paarden-kracht, en alzoo in doorsnede 400 paarden-kracht per schip, bezitten, welke insgelijks als oorlogschepen kunnen worden gebezigd, want, hoewel zij meest aan bijzondere personen toebehooren, heeft de regering met derzelver bezitters contracten gesloten, volgens welke zij over de gezamenlijke stoombooten kan beschikken. Behalve deze groote stoomvaartuigen bezit Engeland nog voor de kust- en stoomvaart bij de 600 kleinere, welke, te zamen genomen, 68,145 paarden-kracht bezitten.

Het groote overwigt van Engeland ligt in deszelfs manschap, zoowel officieren als matrozen. Frankrijk heeft nagenoeg 1500 zee-officieren; Engeland, na aftrek van alle niet meer voor de zeedienst geschikte personen, over de 3000.

Onbevooroordeelde Franschen zullen dus natuurlijkerwijze hunne minderheid erkennen, en de groote vraag is, waartoe zij hunne marine zullen willen en kunnen aanwenden? De Heer RAYBAUD zegt, met betrekking tot de stoomscheepvaart in de *Revue des deux Mondes*, van Mei 1840: „Men ziet in Frankrijk niet genoegzaam de aanmerkelijke omwenteling in, welke het aanwenden van den stoom heeft te weeg gebragt. De kunstvlijt heeft daardoor eene aanmerkelijke verandering ondergaan, en binnen kort zal ook het krijgswezen daaraan geheel en al onderworpen worden. Een van deszelfs eerste offers zal natuurlijk het zeil wezen, en de tijd is welligt niet ver af, dat dit offer zal gevorderd worden. De stoom gaat derhalve zijne volkomene zegepraal op het zeil te gemoet; en wie, die slechts de geringste kennis van het zeewezen heeft, is niet volkomen overtuigd van de groote moeijelijkheden, welke in een' zeeslag uit het bezigen van zeilen ontstaan?

De door storm en vijandelijke kogels al dadelijk bedreigde masten; de van den willekeur der winden afhankelijke zeilen; het zware, ligt in verwarring komende, touw- en kabelwerk, door één kanonkogel zoo spoedig onbruikbaar gemaakt: dit alles veroorzaakt meer verlegenheid dan kracht aanwending en vordert een personeel, dat eene lijdelijke rol heeft te vervullen. Worden de schepen daarentegen door minder moeijelijke kracht in beweging gezet, dan kunnen de voor den zeeslag onbruikbare manschappen met het beste gevolg tot andere werkzaamheden worden aangewend. De strijd wordt hierdoor ook eenvoudiger dan die te lande. Men grijpt den vijand aan of ontwijkt hem zoo als men wil; moed en kanonnen doen het overige. Wat men alzoo wint is — het besparen van manschap, want alle zich aan boord bevindende lieden zijn om den strijd daar en niet om te manœuvreren, hetgeen alzoo een beslissend voordeel voor die natiën zal te weeg brengen, welke meer op kwaliteit dan op de kwantiteit zien."

Door het bezigen dezer veranderde krijgsmiddelen meent de schrijver, zal men niet meer tot de oude dwalingen terug keeren; niet meer met groote eskaders behoeven in zee te steken om niets beduidende zeeslagen te leveren; maar zal men, naar wel overwogen plannen, de schepen met meer landingstroepen kunnen bemannen; in één woord, men zal de schepen eigenlijk meer als transport-vaartuigen kunnen bezigen en de kunst van het spoedig in- en ontschepen der troepen gemakkelijker in beoefening kunnen brengen. Dit stelsel, hetwelk de schrijver slechts in algemeene trekken aanschouwelijk maakt, is bijzonder voor de *Middellandsche Zee* berekend, waar de Franschen eigenlijk meer te huis en de Engelschen meer vreemdelingen zijn. Ten dien einde spoort de Heer RAYBAUD de regering aan, de stoombootvaart en de fabrijken, welke de machinis opleveren, zoo veel mogelijk te begunstigen.

Bladvulling.

In sommige provincien van Rusland wordt het rooverswerk veel meer gedreven, dan men buitenlands meent. Geheele benden bestaan gedurende verscheidene jaren, eer het Gouvernement er toe komt, om ze uit te roeijen. Daar hunne leus is: oorlog aan de rijken, vrede met de armen, zoo zien de boeren hen als beschermers aan, behandelen ze als vrienden, en waarschuwen hen somtijds nog tegen de bewegingen der politie. Eene bende, 400 man sterk, stroopte in de Gouvernementen van Smolensk en Ural, terwijl ik te Odessa was (schrijft SLADE in zijn werk over Rusland) en had aan haar hoofd een persoon, TRISCHOF genaamd. Deze man had de gewoonte, om rijke lieden te verzoeken, dat zij hem op eenen zekeren dag en uur eene zekere som gelds zouden bezorgen, die hij zelf bepaalde. Gedurende verscheidene maanden had hij niet een éénigen onwillige ontmoet. Eindelijk weigerde een eigenaar, wien hij in de maand Januarij 1839 eene som van 20,000 roebels vroeg, deze dienst en deed er melding van aan den Chef van den naasten militairen post. Den volgenden morgen had hij de voldoening, te vernemen, dat een detachement infanterie zijn kasteel naderde; hij wachtte het met blijdschap af en behandelde zijne bevrijders met alle gastvrijheid. Toen deze lieden uitgerust waren en een goed ontbijt genomen hadden, vroeg de Kapitein van het detachement, wat hij doen kon, om hem nuttig te zijn? De eigenaar antwoordde, dat TRISCHOF, gelijk gemeld was, tegen dezen zelfden avond, eene som van 20,000 roebels geëischt had, en dat hij daarom den officier verzocht, zijne lieden in het kasteel te verbergen, ten einde de bandieten te overrompelen. — Is het geld gereed? vroeg de officier. — Alles is gereed, antwoordde de eigenaar. — In dat geval is het niet noodig, tot dezen avond te wachten, want ik ben TRISCHOF, en ik zal er u van ontlasten.

Wanneer deze roovers eindelijk gevat worden, meldt SLADE, geeft men hun een honderdtal slagen met de knoet, en zoo zij deze straf overleven, zendt men hen naar de mijnen van Siberie.

La propagande, Journal des sciences médicales, doit sa réputation et son succès dans le monde scientifique, à sa spirituelle direction du docteur FAUCHER, son rédacteur en chef; à la variété des sujets, que comporte son cadre et au talent bien connu de ses collaborateurs, parmi lesquels il nous suffira de citer MM. LONDE et BARBIER, membres de l'académie royale de médecine; BROUSSAIS, professeur au Val-de-Grace, CHARENCEY procureur du roi, MANCHE, DEVERGIE, CARON, DUVILLARS etc. etc. Le dernier n°. de ce recueil encyclopédique contient entr'autres articles du plus haut intérêt, une notice sur le traitement curatif et préservatif de l'apoplexie, l'ygiènne des enfants et des malades: le système de LAVATER et des considérations pratiques sur les dangers de l'emploi du mercure, par le docteur GIRAUDEAU DE ST. GERVAIS, que complètera dans les n^{os}. suivant un corps de doctrines sur un nouveau mode de guérir les maladies de la peau et les affections vénériennes. Parmi les innovations heureuses réalisées par la *propagande*, nous devons citer encore les articles nécrologiques qu'elle a publiés sur MM. DUPUYTREN, BROUSSAIS, LACÉPÈDE etc. et son projet de joindre des articles biographiques sur les hommes visans. Ce journal s'adressants spécialement aux gens du monde, son comité à voulu commencer par un médecin dont le nom est depuis longtems populaire et figure deja honorablement dans la biographie des hommes du jour, par MM. SARRUT et de St. EDME, et il a chargé Mr. LAUGIER un de ses rédacteurs de faire la biographie de Mr. GIRAUDEAU DE ST. GERVAIS.

Voici un extrait de cette notice:

Dans le bon vieux tems, il fallait être né, sous peine de n'arriver a rien et trop souvent, ce qui est pis encore, de mourir de misère. Le roturier était mort né aux honneurs et aux emplois. Plus tard, à la suite d'une longue lutte, l'aristocratie perdit du terrain, la bourgeoisie, les classes inférieures en gagnérent: la loi aurait du être modifiée, mais la discorde souffla sur le camp des vainqueurs. l'Aristocratie composée de nobles s'était distinguée par ses bonnes manières, sa politesse, sa prevenauce son bon ton; l'aristocratie roturiere se garda bien de suivre un pareil exemple: elle se signala par ses façons grossières, sa rudesse, sa malhonnêteté, sa brusquerie et son arrogance. Tous les corps d'état, toutes les professions se sentirent des effets de cette revolution. On vit s'élever, à la tête de chaque caste, des puissances qui se créèrent spontanement, ou se laissèrent créer a ce qui au fond revient absolument au même; alors tout individu jaloux de percer, de parvenir, fut dans la nécessité de les aduler, de les choyer; car, sans cela, il etait impitoyablement écrasé des ses premiers pas dans la carrière, repoussé et marqué au sceau de la réprobation scientifique. C'est à cette époque de transition, peu éloignée de la notre, époque de compérage de camaraderie, de coterie — le lecteur choisira le terme qui lui conviendra — que parut au milieu de la mêlée un jeune docteur animé du désir de bien faire, qui avait foi dans son aptitude, dans son avenir: il ne connaissait personne qui put le lancer dans le monde médcial: au lieu de se mettre à la recherche d'une de ses planètes qui aiment à s'entourer de satellites, de se faire, comme tant d'autres caser, doter, épauler, appuyer, ou remarqer dans le chemin de la science pour arriver au but auquel il aspirait, il resolut d'être le fils de ses oeuvres.

Après avoir terminé ses humanités en 1819, Mr. GIRAUDEAU commença son cours de droit sous MM. MÉLIVIER et ALLARD; bientôt sa vocation se prononça: il quitta le code pour le scalpel, il étudia la médecine nommée interne à l'hotel Dieu de poitiers, il montra une aptitude, un soin, une intelligence remarquables dans toutes les parties de son service. Jaloux de voir par lui-même la faculté de médecine de Paris, il vint dans la capitale, entra comme élève à l'école pratique et des hopitaux civils, puis prit ses graces au doctorat dont il fut investi le 1. Février 1825. Sa thèse inaugurale intitulée: de la therapeutique des affections syphilitiques sans l'emploi du mercure, révéla en lui un sujet pensif et observateur. Le neophite annonça le reformateur.

Un soutien naturel le présenta à Mr. GIRAUDEAU DE ST. GERVAIS. C'était une patrone bien puissante, car elle fait et defait les rois; c'etait la protectrice la plus prépondérante, car elle donne la vie aux protecteurs de toute espèce; c'etait une souveraine qui élèvait ceux qui avaient foi en son autorité, c'etait LA PRESSE. Il préfera avoir a faire a elle qu'a faire antichambre chez les faiseurs de réputations médicales. Ici commence le crime de ce pauvre Mr. GIRAUDEAU. Comment, lui, homme special, ne refléchit pas qu'il ne restait pas fidelle à la spécialité! si la médecine a ses spécialités, la presse aussi a les siennes:—elle se subdivise, et l'une de ses subdivisions c'est la presse médicale. Or pourquoi s'adresser à la presse *excentrique* quand il devait s'adresser à nous? C'est un crime inpardonnable; un crime de leze-médecine *indè ira*. A cela, Mr. GIRAUDEAU aurait bien des observations à faire: nous aussi, nous en aurions beaucoup; mais a quoi bon grand Dieu! puisque le tems des anathèmes des stigmates, des ostracismes est passé, aujourd'hui le jeune docteur recoit le prix de sa constante résignation fondée sur le sentiment de vérité qui le fesait agir; ils voit les préventions injustes s'evanouir; l'antipathie ridicule faire place a un prélude d'aménité, la guerre est terminée, la paix est presque signée.

Dans l'espoir de le voir docile à ses exortations, le rédacteur d'une feuille médicale (1) consent, en parlant de son traité des maladies syphilitiques, à lui adresser un éloge que plus d'un academicien l'estimerait heureux de recueillir, „ quiconque lira votre ouvrage „ vous trouvera bien coupable, Monsieur, d'avoir „ cherché en dehors de la science, une réputation „ qu'il vous était si facile d'obtenir par elle."

(*La suite au N°. suivant.*)

(1) Gazette des médicins practiciens, 30 Mars 1839.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, den 12 Augustus. Sedert den 10. dezer zijn al hier ter Reede gekomen:

Voor Gend bestemd:

Unien, R. L. Freerichs, van Koningsbergen, met lijnzaad.

Voor Antwerpen bestemd:

Anna Petronella, P. P. Poppens, van Memel; Metha, H. Holbeck, van Odessa, beide met rogge; Tyne, W. Marler, van Londen, met ballast; Wismar, H. J. Krohn, van St. Petersburg, met lijnzaad; Neptunis, P. G. Dillewyns, van Londen, met stukgoederen; Columbine, J. Mackey, van St. Domingo, met koffij; Emelie, S. P. Bradhering, van Riga, met lijnzaad; Amalia, B. Law, van Havannah, met suiker.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Rudolph, C. T. Groth, naar Rostock, met suiker; Eugene, C. Cafiero, naar Amsterdam; Clara, A. A. Maack; Brandenborg, A. Gottschalk; Harmina, J. Moller; Patientia, H. J. Bergfel, alle vier naar de Oostzee; Margaretha, G. Pikkety, naar Riga; alle zes met ballast; Herkules, G. J. Lammers, naar Stettin, met stukgoederen.

Van Gend is gezeild:

Johanna Cornelia, A. Seeuwen, naar Rotterdam, met hout.

— Gisteren is Zr. Ms. Stoomschip *de Etna*, Kommandant *van Frank*, van deze Stad naar Texel vertrokken.

Advertentiën.

AMORTISATIE-SYNDICAAT.

ADMINISTRATIE VAN DOMEINEN, WEGEN, VAARTEN, ENZ.

PROVINCIE ZEELAND.

AGENTSCHAP SAS VAN GENT.

AANBESTEDING.

Op Zaturdag den 29 Augustus 1840, des voormiddags om 11 ure, zal de fungerende AGENT VAN HET DOMEIN te *Sas van Gent*, daartoe gemagtigd, al of niet in tegenwoordigheid van eenen Inspecteur der Domeinen, ten overstaan van den Notaris *C. E. VERMANDEL*, residerende te Sas van Gent, en Getuigen, ten huize en herberge van *J. DE RECHTER* aldaar, in het openbaar Aanbesteden:

Eenige VLET- en RIJSWERKEN ter verdere herstelling van de beschadigde boorden van het Kanaal van Neuzen, gedeelte tusschen Sas van Gent en Neuzen.

Het bestek en voorwaarden waarop deze besteding zal plaats hebben, zal van af den 17 Augustus 1840, behalve op de gewone publieke plaatsen, ter lezing liggen in het lokaal van het Provinciaal Gouvernement te Middelburg; ter Secretarien der Gemeenten Sas van Gent, Axel en Neuzen; ten Kantore van de Agenten van het Domein te Middelburg en te Sas van Gent, terwijl den dag vóór de besteding aan gegadigden, desverlangende, aanwijzing in loco zal worden gedaan.

De fung. Agent voornoemd,
DE PRIESTER.

Lees Hier!

Er wordt te Koop aangeboden een, in het beste gedeelte der Stad gelegen, WINKELHUIS, voor alle neringen geschikt. Adres bij den uitgever dezer Courant.

AFVAART-UREN VAN DE
STOOMBOOT
de Schelde.

AUGUSTUS 1840.

Van Vlissingen.		ur. min.	Van Breskens.		ur. min.
Vrijdag 14,	nm.	12.30	Vrijdag 14,	nm.	1.30
Zaturdag 15,	»	1.	Zaturdag 15,	»	2.
Zondag 16,	»	1.30	Zondag 16,	»	2.30
Maandag 17,	»	2.	Maandag 17,	»	3.
Dingsdag 18,	»	2.30	Dingsdag 18,	»	3.30
Woensd. 19,	»	3.30	Woensd. 19,	»	4.30
Donderd. 20,	»	4.	Donderd. 20,	»	5.

Van *VLISSINGEN* naar *NEUZEN* en terug.
Woensdag 26, vm. ten 10.30 en ter. nm. ten 1.30 ure.

AFVAART-UREN VAN HET
STOOMJAGT,
varende tusschen MIDDELBURG en ROTTERDAM,
gedurende de maand AUGUSTUS 1840.

Van Middelburg.		ur. min.	Van Rotterdam.		ur. min.
Zondag 16,	vm.	6.	Zaturdag 15,	vm.	5.
Dingsdag 18,	»	7.	Maandag 17,	»	6.30
Vrijdag 21,	»	4.30	Woensd. 19,	»	9.
Zondag 23,	»	7.	Zaturdag 22,	»	11.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.